



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **Route Radio s.r.o.**, IČO: 278 52 474
se sídlem Ostrava, Poruba, Stavební 992/1
zastoupený advokátkou Mgr. Kateřinou Mík Špoulovou
se sídlem Praha 1, Haštalská 27

proti

žalovanému: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**
se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6

za účasti: **HAMCO, s.r.o.**, IČO: 476 68 962
se sídlem Olomouc – Město, Blažejské náměstí 97/7
zastoupený advokátkou Mgr. Bohdanou Šocovou
se sídlem Olomouc, Kateřinská 107/5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2021 č.j. RRTV/6468/2021-str

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný výrokem I. udělil společnosti HAMCO s.r.o. (dále též „osoba zúčastněná na řízení“) podle § 18 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Viterová

a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“) licenci k provozování rozhlasového vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů se souborem technických parametrů Olomouc-Slavonín 2 92,0 MHz/50 W pro program Radio Metropole na dobu 8 let, nejdéle však do 10. října 2025. Výrokem II. žalovaný zamítl žádost podanou žalobcem o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání programu Radio Dálnice prostřednictvím vysílačů se souborem technických parametrů Olomouc-Slavonín 2 92,0 MHz/50 W.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že provedl hodnocení účastníky podaných žádostí podle pravidel uvedených v zákoně č. 231/2001 Sb., zejména podle skutečností významných pro rozhodování o žádostech o udělení licence uvedených v § 17 odst. 1 tohoto zákona a podle pravidel a kritérií obsažených v Manuálu postupu rozhodování žalovaného o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů podle zákona č. 213/2001 Sb. (dále jen „Manuál“), který žalovaný přijal jako svůj vnitřní předpis, ve znění ze dne 6. 6. 2017.
3. Žalovaný následně popsal jednotlivá hodnotící kritéria stanovená v souladu s § 17 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. a Manuálem a způsob jejich vyhodnocení. Uvedl, že komplexní zhodnocení jednotlivých žádostí představovalo hlavní podklad pro rozhodování o vlastním udělení licence. Podklady pro rozhodnutí představovaly zejména obsah a přílohy samotných žádostí o udělení licence, protokol z veřejného slyšení, pozdější podání účastníků řízení obsahující aktualizaci a doplnění žádostí o licence a též doložení některých skutečností v žádostech obsažených, rozbor programové skladby vysílání rozhlasových stanic zachytitelných na předmětném území a skutečnosti známé žalovanému z jeho úřední činnosti. Poté podrobně rozvedl, jaké skutečnosti hodnotil v rámci jednotlivých kritérií u obou žadatelů a jaké bodové hodnocení jim přidělil. Shrnuje, že zákonná kritéria podle § 17 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 231/2001 Sb., byla v plné míře naplněna oběma žadateli. U osoby zúčastněné na řízení bylo shledáno kritérium podle § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., tj. posouzení přínosu programové skladby, jako zcela splněné, oproti tomu u žalobce jako splněné pouze částečně. Rozdílovým dílčím kritériem byl jednak podíl mluveného slova, neboť osoba zúčastněná na řízení nabídla ve vysílání vyšší podíl mluveného slova, který je vyšší než střední hodnota mluveného slova v programech již v Olomouci zachytitelných, jednak v případě hodnocení podílu autorsky vyrobených pořadů žalobce žádný neuvedl, tudíž nemohl být bodově oceněn.
4. Dalším důvodem, který žalovaného vedl k udělení licence osobě zúčastněné na řízení, bylo naplnění kritéria podle § 17 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. Přestože bylo u obou žadatelů shledáno toto kritérium jako naplněné v plné míře, osoba zúčastněná na řízení byla o jeden bod více ohodnocena v dílčích kritériích podpory začínajících umělců a podpory kulturních akcí. Důvodem byla kvalita doložení deklarované podpory, neboť osoba zúčastněná na řízení v projektu poskytla celou řadu dokumentů, které prokazují lepší připravenost k podpoře uvedených aktivit na předmětném území Olomouce a okolí.
5. Největší kvalitativní rozdíl v žádostech obou uchazečů o licenci žalovaný shledal v míře naplnění kritéria podle § 17 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., tj. podpory menšin. V případě projektu osoby zúčastněné na řízení bylo toto kritérium hodnoceno plným počtem bodů, oproti tomu u žalobce bylo hodnoceno jako nesplněné udělením jednoho bodu ze čtyř možných. Žalovaný v této souvislosti konstatoval, že osoba zúčastněná na řízení velmi důkladně zmapovala a identifikovala situaci různých druhů menšin z Olomoucka, žalobce však žádnou konkrétní menšinu neuvedl. Značný rozdíl byl i v kvalitě naplnění dílčího kritéria způsobu podpory, kdy osoba zúčastněná na řízení doložila deklarovanou spolupráci s řadou subjektů, které jsou k řešení dané problematiky povolány.
6. Žalovaný uzavřel, že v bodovém hodnocení dosáhli jednotliví účastníci řízení výsledků, které při vzájemném porovnání umožnily žalovanému jednoznačně a průkazně určit kvalitu a míru naplnění zákonných skutečností významných pro rozhodnutí v jednotlivých žádostech

i stanovených kritérií. Po formální i materiální stránce tedy byly osvědčeny všechny významné předpoklady pro přijetí rozhodnutí o udělení licence.

7. Žalobce v žalobě namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 17 zákona č. 231/2001 Sb., neboť při hodnocení vlastních kritérií k naplnění zákonných předpokladů nevycházel z materiálů obsažených v přihláškách a jeho hodnocení naplnění jednotlivých kritérií nemá oporu ve správním spise. Není tak postaveno najisto, že v licenčním řízení zvítězil uchazeč s nejvyšším počtem bodů, neboť jsou zde pochybnosti, že bodové hodnocení nebylo provedeno v souladu se zákonem. Pokud by žalovaný postupoval v souladu se zákonem a posoudil by žádost žalobce v jejím celku tak, jak je obsahem správního spisu, musel by připustit, že projekt žalobce je lepším a naprosto unikátním projektem v České republice, kdy nepřidělení dané licence způsobuje žalobci a zejména posluchačům značnou újmu.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že žalobce pouze velmi obecně uvádí, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné a nemá oporu ve správním spise, nicméně neuvádí ani jedinou konkrétní žalobní námitku, na kterou by žalovaný mohl reagovat. Konstatoval proto toliko, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu s právními předpisy, zejména se zákonem č. 231/2001 Sb. V jeho odůvodnění jsou uvedeny konkrétní skutečnosti a důvody, pro které byla předmětná licence udělena společnosti HAMCO s.r.o., přičemž tyto důvody mají zcela zřejmou oporu v jednotlivých dokumentech – žádostech o udělení licence obou účastníků licenčního řízení, které jsou součástí správního spisu. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
9. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k věci samé uvedla, že žaloba postrádá jakákoliv skutková tvrzení a též návrhy důkazních prostředků, aby mohla být s úspěchem projednána. Žalobce se totiž omezil pouze na konstatování, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné a pouze oznamuje, že jeho projekt je lepší než vítězný projekt osoby zúčastněné na řízení. Soudu ve správním soudnictví přísluší k námitkám neúspěšných žadatelů licenci posoudit, zda hodnocení žalovaného nevybočilo ze zákonných mezí a z mezí správního uvážení, případně to, zda žalovaný toto uvážení nezneužil. Protože žaloba postrádá skutková tvrzení, nezbývá, než ji jako neúspěšnou zamítnout.
10. V podání označeném jako „doplnění žaloby“ a „replika k vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení“ žalobce zopakoval, že v rozporu s § 17 zákona č. 231/2001 Sb., nebyla licence udělena účastníkovi, který v nejvyšší míře naplnil zákonná kritéria pro udělení licence, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem a neposoudil žádost žalobce v jejím celku tak, jak je obsažena ve správním spise, tedy jako naprosto unikátní projekt v České republice. Ze žádosti žalobce totiž vyplývá, že Rádio Dálnice přináší výrazné zvyšování bezpečnosti provozu, a to rychlým, přesným a ověřeným informačním servisem, kdy úzce spolupracuje s Národním dopravním informačním centrem, Ředitelstvím silnic a dálnic, BESIP a Policií ČR, přičemž tato potvrzení byla doložena do správního spisu.
11. Nově žalobce doplnil, že žalovaný provedl chybně bodové hodnocení. V rámci hodnocení základního dílčího kritéria – rozsah a obsah mluveného slova – nepřiznal žalobci žádný bod, neboť střední hodnota tohoto parametru již na pokrytém území činí 7 %, avšak žalobcem uváděná hodnota byla stanovena jako minimální, jelikož podíl mluveného slova se pohybuje v rozpětí 6 - 20 %, a to podle aktuální dopravní situace na dálnici, kdy podíl vstupů je vždy přizpůsoben aktuální situaci. Nepřidělení bodu proto vybočuje z mezí správního uvážení. Žalovaný rovněž neudělil žalobci bod za podíl autorsky vyrobených pořadů, přestože žalobce jednoznačně uvedl, že všechny vstupy, informační servis, zpravodajství, rubriky atd. jsou připravovány interním týmem na míru stanice, aktuální situace a času a že žádná část programu není přebírána od jiného provozovatele nebo tzv. recyklována, přičemž celé vysílání Rádía Dálnice je původní tvorbou. Žalovaný dále nehodnotil celý obsah správního spisu ani

při posuzování základního dílčího kritéria – hudební formát, přestože žalobce v žádosti uvedl, že Rádio Dálnice do svého hudebního formátu zařazuje skladby začínajících umělců a významnou část (cca 40 %) hudebního formátu Rádía Dálnice zastupuje česká tvorba. Žalobce též postrádá řádné odůvodnění hodnocení tohoto dílčího kritéria, přičemž žalovaný měl zohlednit skutečnost, že projekt žalobce je naprosto unikátním formátem vysílání, jež nemá v ČR obdoby.

12. Žalobce také namítl, že žalovaný mu při hodnocení dílčího kritéria podpory začínajících umělců a její lokalizace udělil jeden bod ze dvou možných, aniž by bylo odůvodněno, proč došlo k udělení jednoho bodu. Žalovaný v rozporu se žádostí opomenul hodnotit potvrzení vedoucího hudebního souboru Lautre a také spolupráci s Janem Piskačem. Žalobce navíc v žádosti uvedl i skutečnost, že v rámci mediální skupiny Pohoda, již je žalobce součástí, dochází k organizování různých marketingových a kulturních akcí, například Megakonzert či Rock na grilu, kde rovněž dostávají prostor začínající umělci. Žalovaný však k těmto skutečnostem nepřihlédl, resp. z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by tyto skutečnosti hodnotil a uvedl konkrétní úvahy, které ho vedly k udělení jednoho bodu. Napadené rozhodnutí je proto v tomto ohledu nezákonné a nepřezkoumatelné. Rovněž při hodnocení dílčího kritéria – podpora kulturních akcí – žalovaný opomněl zhodnotit doloženou spolupráci s Janem Piskačem, provozovatelem hudebních klubů v Olomouci, organizátorem kulturních akcí jako Olomoucký Majáles či Olomoucká Klubová Noc.
13. Dále žalobce namítl, že žalovaný při hodnocení dílčího kritéria – identifikace menšiny – transparentně neodůvodnil nepřidělení bodu, přestože žalobce ve své žádosti opakovaně uvedl, že zařazuje do vysílání dopravní informace i v angličtině, přičemž se jedná o jediné rádio v České republice, které tento servis řidičům zajišťuje. Přidělení jednoho bodu ze dvou při hodnocení dílčího kritéria způsobu podpory menšin je v rozporu s tvrzením žalovaného, že samotné pojetí podpory menšin mohlo být funkční, nicméně žalovaný musel zohlednit absenci jasněho zacílení na konkrétní menšiny. Především ale toto hodnocení navazuje na nesprávně vyhodnocené dílčí kritérium identifikace menšin, neboť žalobce v příloze žádosti uvedl konkrétní připravenost Rádía Dálnice podporovat kteroukoli z menšin i jinými způsoby (podpora kulturních, společenských a sportovních akcí organizovaných zástupci národnostních menšin, zařazování redakčních a zpravodajských příspěvků s tematikou menšin).
14. Žalobce shrnul, že nezákonným nepřidělením bodů za jednotlivá dílčí kritéria byla jeho žádost podhodnocena až o 11 bodů a při chybějícím odůvodnění nelze postavit na jisto, jaké konkrétní úvahy žalovaného k přidělení nebo nepřidělení bodů vedly.
15. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 5. 8. 2021, žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odkázal na podanou žalobu a v intencích podání, které bylo soudu doručeno dne 4. 8. 2021 a do dispozice rozhodujícího senátu se dostalo až po skončení ústního jednání, přednesl námítky stran postupu žalovaného při hodnocení jednotlivých zákonných kritérií. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný při jednání setrval na svém procesním stanovisku a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na napadené rozhodnutí i vyjádření k žalobě, přičemž zdůraznil, že napadené rozhodnutí je opřeno o konkrétní důvody, zatímco žaloba konkrétní námítky neobsahuje a její rozšíření o další žalobní body je nepřípustné. Přesto se žalovaný vyjádřil i k nově uplatněným námítkám. Konstatoval, že v případě hodnocení dílčího kritéria mluveného slova je rozhodující spodní hranice, která byla u žádosti žalobce uvedena pod hranicí střední hodnoty tohoto parametru na již pokrytém území. V rámci naplnění kritéria hudebního formátu žalobce neuvedl konkrétní žánry, odkaz na českou tvorbu či skladby začínajících umělců není specifikací hudebního formátu. Obdobně žalobce nemohl splnit kritérium identifikace menšin, jelikož nedefinoval konkrétní menšiny. Osoba zúčastněná na řízení při jednání rovněž navrhla zamítnutí žaloby, přičemž poukázala zejména na nekonkrétní žalobní námítky a výrazný rozdíl 7 bodů mezi oběma uchazeči.

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující, pro věc rozhodné právní úpravy:
18. Podle § 17 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., platí, že *při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí a) ekonomickou, organizační a technickou připravenost žadatele k zajištění vysílání, včetně výsledků dosavadního podnikání žadatele v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, pokud v této oblasti podnikal, b) transparentnost vlastnických vztahů ve společnosti žadatele, c) přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým nebo televizním vysíláním pokryto, d) zastoupení evropské tvorby (§ 42), tvorby evropských nezávislých producentů a současné tvorby (§ 43) v navrhované programové skladbě televizního vysílání, jde-li o licenci k televiznímu vysílání, e) přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby, f) v televizním vysílání připravenost žadatele opatřit určité procento vysílaných pořadů skrytými nebo otevřenými titulky pro sluchově postižené, g) přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice.*
19. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., k níž by měl soud přihlídnout *ex officio*. Nutno předeslat, že žalobce uplatnil v podstatě jen jeden žalobní bod, a to ve velmi obecné rovině a na hraně jeho projednatelnosti (viz níže). Z judikatury správních soudů přitom plyne, že k vadám správního řízení může (a musí) soud přihlídnout z úřední povinnosti pouze tehdy, jestliže tyto vady brání přezkumu rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů. Řečeno opačně, soud není oprávněn přihlížet k vadám řízení, které sice mohou být zjevné, avšak jedná se o vady, které *per se* nestojí v cestě tomu, aby soud mohl vypořádat uplatněné žalobní námitky (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011 č.j. 7 Azs 79/2009-84). Žalobce se při formulaci žalobního bodu omezil na strohé konstatování, že žalovaný nevycházel z materiálů obsažených v přihláškách a že jeho hodnocení jednotlivých kritérií nemá oporu ve správním spise. Implicitně tak sice tvrdil, že v napadeném rozhodnutí absentují vyčerpávající (skutkové) důvody pro jeho vydání, avšak ryze proklamativní a ne zcela konkrétní charakter této námítky nedává soudu příliš velký prostor k posouzení, zda žalovaný (skutečně) zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. V míře plytkosti, v jaké žalobce specifikoval žalobní bod, soud proto může též jen obecně kontrovat, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí přehledně a srozumitelně vyložil důvody, které ho vedly k přijatému závěru o udělení licence osobě zúčastněné na řízení a k zamítnutí žádosti o licenci, kterou podal žalobce, neboli soud neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo nedostatkem důvodů. V situaci, kdy žalobce rezignuje na podrobnější formulaci žalobní námítky, by vada řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů přicházela v úvahu jen v krajním případě naprosté absence jakýchkoli důvodů, tedy pokud by se správní orgán dopustil zjevného excesu a v odůvodnění napadeného rozhodnutí by zcela pominul povinnost odůvodnit své rozhodnutí, případně vyložit důvody k namítané otázce (zde hodnocení zákonných kritérií).
20. Protože soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, mohl přistoupit k věcnému vypořádání uplatněných žalobních námitek.
21. Jak již soud poznamenal výše, žalobce, přestože je pánem sporu, a tedy tím, kdo určuje rozsah soudního přezkumu, vymezil svou žalobní argumentaci značně vágně a na samé hranici projednatelnosti. Soud totiž nemohl přihlížet k námitkám, které žalobce uplatnil až ve svém podání ze dne 2. 8. 2021, doručeném soudu dne 4. 8. 2021. K tomu je nutno uvést, že žalobce podal žalobu poslední den lhůty stanovené v § 19 zákona č. 231/2001 Sb. (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 12. 5. 2021 a žaloba byla podána dne 11. 6. 2021, tj. 30. den od doručení napadeného rozhodnutí). Ve smyslu § 71 odst. 2 věta druhá s.ř.s. proto žalobce již

nemohl žalobu rozšířit o další (nové) žalobní body. Zároveň nelze akceptovat, že by shora uvedeným doplňujícím podáním žalobce toliko rozvinul včas uplatněné žalobní námítky. Žalobce v žalobě spatřoval nezákonnost, případně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (pouze) v tom, že žalovaný při hodnocení jednotlivých kritérií nevycházel z podkladů, které byly součástí spisového materiálu. Nenamítal však, že žalovaný při stanovení bodového hodnocení přidělil žádosti žalobce nesprávný počet bodů, resp. že opomenul ohodnotit konkrétní skutečnosti plynoucí z jednotlivých dokumentů, které byly žalobcem přiloženy k jeho žádosti. Soud má za to, že žalobce se nemůže dodatečně, po uplynutí lhůty pro rozšíření žaloby domáhat přezkumu zákonnosti způsobu hodnocení jednotlivých listin a dokumentů založených ve správním spise, pakliže v žalobě pouze obecně namítal, že hodnocení kritérií nemá oporu ve správním spise, popřípadě že bodové hodnocení nebylo provedeno v souladu se zákonem. Takto zcela obecně koncipovaná námitka není vůbec způsobilá meritorního přezkumu, a nelze ji proto ani rozvíjet. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána až na samém konci zákonné lhůty, nemohl soud postupovat podle § 37 odst. 5 s.ř.s. a žalobce vyzvat k odstranění vad žaloby spočívajících v neurčitosti tohoto žalobního tvrzení (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018 č.j. 3 Azs 66/2017-31). V tomto kontextu soud dále uvádí, že si je vědom judikатурních východisek stran posuzování žalobního bodu z hlediska jeho věcného posouzení. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stežejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se správní orgán vůči němu dopustil v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozejmít svůj náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obecné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti. Je-li žalobní bod způsobilý projednání, soud jej posoudí v té míře obecnosti, v níž byl formulován. Míra podrobnosti žalobních bodů tedy do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013 č.j. 4 As 78/2012-125) Zásada volného přístupu k soudu není neomezená a bezbřehá, protože její ničím neomezené uplatňování může vést k újmě na týchž právech jiných osob či obecného zájmu. Současně je třeba zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční

a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010 č.j. 4 As 3/2008-78).

22. V nyní projednávané věci má soud za to, že žalobní bod, v němž žalobce brojil proti postupu žalovaného při hodnocení kritérií o naplnění zákonných předpokladů pro udělení licence, je způsobilý projednání, byť je zřejmé, že žalobce mohl blíže konkretizovat skutkové okolnosti případu a rozvést, které části správního spisu (materiály obsažené v přihláškách či jiné části správního spisu) měl žalovaný opominout a nezahrnout do svého hodnocení a jaký vliv tato tvrzená skutečnost měla mít na celkové hodnocení předmětných žádostí. Přes výše uvedené totiž nelze přehlížet, že žalobce se neuchýlil jen ke zcela obecnému deklarování typové nezákonnosti, nýbrž v nezbytné minimální míře konkretizoval, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 17 zákona č. 231/2001 Sb., jestliže nevycházel z materiálů předložených účastníky daného řízení, případně z jiných materiálů, které jsou obsahem správního spisu. Důsledkem skutečnosti, že žalobce tento žalobní bod ponechal jen v krajně akceptovatelné míře jeho konkretizace, je ovšem nedůvodnost této námitky. Jak již soud uvedl výše, žalovaný se naplněním jednotlivých zákonných kritérií v napadeném rozhodnutí náležitě zabýval, přičemž v dostatečném rozsahu hodnotil skutkové okolnosti, které zjistil z dokumentů předložených účastníky správního řízení, resp. z listin tvořících součást správního spisu. Soud nicméně nemůže za žalobce domýšlet a dohledávat, zda se žalovaný beze zbytku zabýval hodnocením všech materiálů, které měl v rámci shromážděného spisového materiálu k dispozici a zda případná neúplnost jeho hodnocení může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Úkolem soudu ve správním soudnictví není to, aby provedl jakýsi generální přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí bez konkrétního „vodítka“ (iniciativy), kterým žalobce v souladu s dispoziční i koncentrační zásadou vymezí rozsah, v němž se soud může při posuzování důvodnosti žaloby pohybovat. Tím by totiž soud převzal roli advokáta žalobce, což je zcela nepřipustné, neboť účastníci řízení před správním soudem jsou si rovni (§ 36 odst. 1 s.r.s.) a soud se nesmí uchýlovat k tomu, že bude některému z účastníků pomáhat tím, že „přispěje“ k jeho věcné či procesní obraně.
23. Soud při ústním jednání zamítl návrh žalobce na provedení dokazování, neboť jak napadené rozhodnutí, tak i žalobcem předložené listiny (sdělení společnosti 5 Minut music club ze dne 5. 2. 2021 a potvrzení o spolupráci a výměně informací – Rádio Dálnice ze dne 11. 1. 2021) jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí obligatorně vychází (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009 č.j. 9 Afs 8/2008-117).
24. Závěrem soud dodává, že na udělení licence není právní nárok (§ 12 odst. 4 zákona č. 231/2001 Sb.), tvrzení žalobce, že nepřidělení dané licence mu či posluchačům způsobuje značnou újmu, je proto bezpředmětné.
25. Nad rámec nutného vypořádání kusé žalobní argumentace soud považuje za vhodné uvést, že ani v případě, že by námitky týkající se způsobu hodnocení jednotlivých kritérií byly žalobcem uplatněny včas, nemohly by být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost. Co se týká hodnocení rozsahu a obsahu mluveného slova, soud plně souhlasí s žalovaným, že je třeba reflektovat spodní hranici, kterou je žadatel jako minimum schopen dodržet. V případě, že by se svou žádostí byl úspěšný i žadatel, který deklarovanou spodní hranicí nedosahuje na referenční hodnotu pokrytí v daném území, nemusel by fakticky při provozu rozhlasového vysílání tuto hodnotu dodržovat, čímž by se naprosto vytratil smysl předmětného hodnotícího kritéria. Žalovaný dle názoru soudu nepochybil ani při hodnocení dílčího kritéria – hudební formát. Žalobce skutečně nespécifikoval žádný konkrétní hudební žánr, pokud jen uvedl, že do svého hudebního formátu zařazuje skladby začínajících umělců a že významnou část zastupuje česká tvorba. Má-li být provedeno srovnání počtu již vysílaných programů s obdobným formátem a stanoven podíl žadatelem navrhovaných žánrů na daném území v již vysílaných

programech, musí mít hudební schéma představené žadatelem o licenci zcela konkrétní podobu a nikoli jen povšechnou charakteristiku hudební programové skladby. Ani hodnocení kritérií – podpora začínajících umělců a její lokalizace a podpora kulturních akcí – provedené žalovaným nevybočuje se zákonných mezí, neboť žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (na straně 13) zdůraznil, že zohlednil lepší připravenost vítězného uchazeče. Je zcela legitimní a spravedlivé, aby správní orgán odlišil jen formální naplnění kritéria od kvalitativně lépe zpracovaného hodnoceného požadavku. Žalobce nadto neuvedl konkrétní polemiku k tomuto závěru žalovaného, neboť nepochybně, že vítězný uchazeč zpracoval podobu podpory začínajících umělců, včetně její lokalizace a podpory kulturních akcí, důkladněji. Nezákoně či nepřezkoumatelně není rovněž hodnocení kritéria identifikace menšiny a způsobu její podpory. Žalobce totiž neupřesnil, na jaké konkrétní jazykové menšiny se bude zaměřovat, přičemž je logické, že absence konkrétní specifikace (národnostních) menšin je při hodnocení způsobu podpory menšin zjevným nedostatkem, který v rámci tohoto kritéria nemůže být oceněn plným počtem bodů. Žalobci lze sice dát za pravdu, že hodnocení dílčího kritéria podílu vlastních autorských pořadů postrádá dostatečné odůvodnění zejména proto, že žalovaný udělil za naplnění tohoto kritéria bod vítěznému uchazeči, který shodně jako žalobce označil všechny své pořady za původní tvorbu, nicméně zisk jednoho bodu by nemohl nic změnit na celkovém hodnocení ve prospěch stávajícího vítězného uchazeče.

26. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
27. Druhý výrok rozsudku o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.
28. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. ve třetím výroku rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 5. srpna 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu